

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om medlemsstaternes indsats for at nedbringe deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at nedbringe drivhusgasemissionerne frem til 2020«

KOM(2008) 17 endelig — 2008/0014 (COD)

(2009/C 27/16)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 11. februar 2008 under henvisning til EF-traktatens artikel 175 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om medlemsstaternes indsats for at nedbringe deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at nedbringe drivhusgasemissionerne frem til 2020.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som udpegede Gintaras Morkis til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 4. juni 2008.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 446. plenarforsamling den 9.-10. juli 2008, mødet den 9. juli, følgende udtalelse med 116 stemmer for, 2 imod og 8 hverken for eller imod:

1. Resumé af EØSU's konklusioner og anbefalinger

1.1 Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg bifalder Kommissionens forslag om, at medlemsstaterne med henblik på at bekæmpe klimaændringerne deler byrderne i forbindelse med opfyldelse af Fællesskabets forpligtelse til mellem 2013 og 2020 at nedbringe drivhusgasemissionerne fra kilder, der ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF (kilder uden for EU's ordning for handel med drivhusgasemissioner — EU ETS).

1.2 EØSU anerkender og bakker op om, at EU indtager en ledende rolle i de internationale forhandlinger om miljø- og klimabeskyttelsesforpligtelser. I kraft af sine egne forpligtelser går EU foran med et godt eksempel og kan ansprende til lignende foranstaltninger i andre lande.

1.3 EØSU mener, at civilsamfundet spiller en meget vigtig rolle for gennemførelsen af beslutningen og opfyldelsen af de forpligtelser, landene har indgået. Medlemsstaterne bør i højere grad fremme samfundsmæssige initiativer, som bidrager til at nedbringe drivhusgasemissionerne, og skabe metoder til at støtte sådanne initiativer.

— Civilsamfundet som helhed kunne spille en nøglerolle i gennemførelsen af denne beslutning. Der er således behov for en bredere formidling af de krav, der opstilles i beslutningen, og af gennemførelsesmetoderne i de enkelte medlemsstater.

— Der er også behov for at sætte øget fokus på uddannelseskampagner, der skal skærpe bevidstheden og øge forståelsen i befolkningen af det nødvendige i at yde en indsats for at nedbringe drivhusgasemissionerne.

— Det er endvidere vigtigt at uddanne fagfolk og skærpe befolkningens bevidsthed om det nødvendige i at spare energi, beskytte miljøet og bekæmpe klimaændringer.

1.4 EØSU mener, at beslutninger om foranstaltninger til at nedbringe drivhusgasemissionerne bør gennemføres på en sådan

måde, at de beskytter eller endog styrker EU's konkurrenceevne på langt sigt. Verdens efterspørgslen efter vedvarende energi samt energieffektive produkter og produktionsmetoder vil stige, og Europa har gode forudsætninger for at opnå et konkurrenceforspring og blive førende i verden på mange af disse områder. EU og medlemsstaterne bør yde støtte til forskning og udvikling i den forbindelse.

1.5 I henhold til artikel 3, stk. 3, i forslaget til beslutning får en medlemsstat mulighed for fra det følgende år at overføre en mængde svarende til 2 % af overgrænsen for samme medlemsstats drivhusgasemissioner eller kan, hvis emissionerne ligger under overgrænsen i stk. 2, overføre sine overskydende emissionsreduktioner til det efterfølgende år. Denne bestemmelse er for stringent, eftersom den etårige tidsramme mangler den fleksibilitet, der er nødvendig for at gennemføre store projekter og opnå gode resultater. Dette er især vigtigt for små medlemsstater, der gennemfører store projekter til nedsættelse af drivhusgasemissionerne.

Kommissionen foreslår, at hver medlemsstat udarbejder en plan for opnåelse af sit nationale mål. De gennemsnitlige årlige drivhusgasemissioner i perioden 2013-2020 bør imidlertid ikke ligge højere end gennemsnittet for de årlige emissioner mellem 2005 og 2020. EØSU anser det for vigtigt for gennemførelsen af disse planer, at de overvåges regelmæssigt på nationalt og europæisk plan med henblik på, at eventuelle divergenser kan kortlægges, og der kan iværksættes udbedrende foranstaltninger.

1.6 For at styrke omkostningseffektiviteten i Fællesskabets samlede indsats og for at nå de fælles mål med færrest mulige omkostninger mener EØSU, at det i beslutningen bør nævnes, at en medlemsstat på grundlag af mellemstatslige bilaterale aftaler bør kunne overføre en del af sine drivhusgasemissionsrettigheder til en anden medlemsstat.

1.7 EØSU føler, at der gennem anvendelse af fleksible værktøjer i projekter, som skal sikre fælles gennemførelse af mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM), må findes en passende balance mellem den indsats, der i EU ydes for at nedbringe drivhusgasemissionerne, og en solidaritetsfølelse i forbindelse med indførelsen af emissionsreducerende foranstaltninger i udviklingslande. Fleksible værktøjer bør imidlertid kun anvendes, når de fører til en reel reduktion af de globale drivhusgasemissioner. De bør ikke fremme en overførsel af drivhusgasemissioner fra EU-lande til tredjelande.

1.8 EØSU bifalder de forpligtelser, der er indgået, og går ind for idéen om, at medlemsstaterne deler byrderne. Udvalget mener, at offentligheden bør informeres bedre om principperne bag byrdefordeling. Når der træffes foranstaltninger til byrdefordeling, må der foretages en vurdering af de særlige forhold, der gør sig gældende i det enkelte land, omkostningerne ved emissionsbegrænsning og indvirkningen på landets konkurrenceevne og udvikling. Beslutningen vedrørende byrdefordeling bør indebære lige store relative omkostninger i forhold til det enkelte lands BNP.

1.9 EØSU opfordrer Kommissionen til at indføre en automatisk overholdelsesordning, f.eks. i form af bøder til medlemsstater, der overskrider de fastsatte emissionsgrænser.

2. Indledning: Kommissionens dokument

2.1 Den 23. januar 2008 offentliggjorde Kommissionen en pakke af forslag til bekæmpelse af klimaændringer og fremme af vedvarende energikilder.

2.2 Formålet med Kommissionens forslag er at gennemføre den aftale, som blev indgået på Det Europæiske Råds møde den 8.-9. marts 2007, og som forpligter EU til inden 2020 at nedbringe drivhusgasemissionerne med 20 % i forhold til 1990 samt øge vedvarende kilders andel af energiforbruget til 20 %.

2.3 Den samlede indsats for reduktion af drivhusgasemissioner fordeles mellem sektorer i og uden for EU's emissionshandelsordning (EU ETS). Kommissionen foreslår følgende strategi: at sektorerne i EU's emissionshandelsordning inden 2020 nedbringer emissionerne med 21 % i forhold til 2005, og at sektorerne uden for EU's emissionshandelsordning nedbringer dem med ca. 10 % i forhold til 2005. Disse reduktioner vil samlet udgøre en reduktion på 14 % i forhold til 2005, hvilket svarer til en reduktion på 20 % i forhold til 1990.

2.4 Rådet har annonceret endnu mere ambitiøse mål under forudsætning af, at der underskrives en global og samlet aftale for tiden efter 2012, at andre industrilande forpligter sig til lignende emissionsreduktioner, og at de økonomisk mere udvik-

lede udviklingslande yder et passende bidrag i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapaciteter. Inden for disse parametre ville EU være forpligtet til at tilstræbe en reduktion i drivhusgasemissionerne på 30 % inden 2020.

2.5 I denne beslutning fastsættes medlemsstaternes bidrag til at opfylde Fællesskabets forpligtelse til at nedbringe drivhusgasemissionerne fra 2013 til 2020, hvad angår drivhusgasemissioner fra kilder, der ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF (kilder uden for EU ETS).

2.6 Forslaget til beslutning indeholder regler for fastsættelsen af medlemsstaternes bidrag til at opfylde Fællesskabets forpligtelse til at nedbringe sine drivhusgasemissioner fra 2013 til 2020.

2.7 Kommissionen indtager endvidere det synspunkt, at indsatsen for at reducere drivhusgasemissionerne bør fordeles mellem medlemsstaterne under hensyn til økonomiske forskelle og det enkelte lands relative BNP pr. indbygger. Medlemsstater, som for indværende har et relativt lavt BNP pr. indbygger og dermed forventninger til en høj BNP-vækst, bør have tilladelse til højere drivhusgasemissioner i 2020 end i 2005.

2.8 Med udgangspunkt i den foreslåede differentiering anbefaler Kommissionen, at der etableres bestemte emissionsgrænser for de enkelte lande, dog således at ingen medlemsstat pålægges at nedbringe sine drivhusgasemissioner frem til 2020 med mere end 20 % under 2005-niveauerne, og ingen medlemsstat bør tillades at øge sine drivhusgasemissioner frem til 2020 med mere end 20 % over 2005-niveauerne.

2.9 Kommissionen foreslår, at hver medlemsstat frem til 2020 skal begrænse sine drivhusgasemissioner fra kilder, der ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF, med den procentsats, som ud fra medlemsstatens emissioner i 2005 er fastsat for den pågældende medlemsstat i bilaget til beslutningen.

2.10 Kommissionen mener, at nedbringelsen af drivhusgasemissionerne skal finde sted hvert år mellem 2013 og 2020. Der er imidlertid også en vis fleksibilitet, i og med at hver medlemsstat får mulighed for fra det følgende år at overføre en mængde svarende til 2 % af overgrænsen for samme medlemsstats drivhusgasemissioner. En medlemsstat, hvis emissioner ligger under dens overgrænse, får også mulighed for at overføre sine overskydende emissionsreduktioner til det efterfølgende år.

2.11 Hver medlemsstat begrænser hvert år disse drivhusgasemissioner lineært for at sikre, at emissionerne ikke overstiger det maksimale niveau for denne medlemsstat i 2020 som anført i bilaget til beslutningen.

2.12 For at give medlemsstaterne yderligere fleksibilitet med hensyn til gennemførelsen af deres forpligtelser, fremme en bæredygtig udvikling i tredjelande og især i udviklingslande og skabe sikkerhed for investorer foreslår Kommissionen, at medlemsstaterne fortsat bør kunne anvende CDM-tilgodehavender for at bidrage til at sikre et marked for disse tilgodehavender også efter 2012.

2.13 For at bidrage til at sikre dette marked og en yderligere nedbringelse af drivhusgasemissioner i EU og dermed fremme den videre gennemførelse af Fællesskabets målsætninger om vedvarende energi, energiforsyningsikkerhed, innovation og konkurrenceevne foreslås det at lade medlemsstaterne benytte tilgodehavender fra projekter til nedbringelse af drivhusgasemissioner i tredjelande hvert år op til 3 % af hver medlemsstats emissioner fra kilder uden for ETS i 2005, indtil en fremtidig international aftale om klimaændringer er indgået. Denne maksimale mængde svarer til ca. en tredjedel af hvert medlemsstats reduktionsindsats i 2020. Medlemsstaterne bør kunne overføre den uudnyttede del af denne mængde til andre medlemsstater.

2.14 Kommissionen mener, at medlemsstaterne, når der er indgået en fremtidig international aftale om klimaændringer, kun bør godkende tilgodehavender for nedbringelse af emissioner fra lande, som har ratificeret denne aftale, efter en fælles fremgangsmåde.

2.15 Kommissionen mener endvidere, at medlemsstaternes overgrænser for emissioner, når Fællesskabet har indgået en international aftale om klimaændringer, bør tilpasses med henblik på at opfylde Fællesskabets nye forpligtelse til at nedbringe drivhusgasemissionerne ifølge denne fremtidige aftale.

2.16 Medlemsstaterne skal i deres årlige rapporter, som forelægges efter artikel 3 i beslutning 280/2004/EF, angive deres årlige emissioner som følge af gennemførelsen af artikel 3 og udnyttelsen af tilgodehavender i overensstemmelse med artikel 4. Medlemsstaterne skal også forelægge en ajourført udgave af deres forventede fremskridt inden den 1. juli 2016.

3. Generelle bemærkninger

3.1 Kommissionens forslag om, at medlemsstaterne med henblik på at bekæmpe klimaændringerne deler byrderne i forbindelse med opfyldelse af Fællesskabets forpligtelse til mellem 2013 og 2020 at nedbringe drivhusgasemissionerne fra kilder, der ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF (kilder uden for EU's ordning for handel med drivhusgasemissioner — EU ETS), er et vigtigt led i en kæde af beslutninger om bekæmpelse af klimaændringer.

3.2 EØSU er overbevist om, at denne beslutning vil øge Fællesskabets muligheder for at opfylde sine opgaver inden for

miljøbeskyttelse og klimaændringer. Det er nødvendigt, at Fællesskabspolitikken på dette område fører til en væsentlig nedbringelse af drivhusgasemissionerne gennem indførelse af bindende krav til medlemsstaterne kombineret med en streng overholdelseskontrol.

3.3 Samtidig henviser EØSU til, at det i væsentlig grad afhænger af de andre to bestanddele i energi- og klimapakken, nemlig direktivet om vedvarende energikilder og emissionshandeldirektivet, hvor stor en virkning Parlamentets og Rådets beslutning om byrdefordeling ved drivhusgasemissioner vil have. Dette indebærer, at der skal være direkte synergi mellem pakkens bestanddele. Enhver ændring i én bestanddel vil påvirke de andre bestanddele.

3.4 Fællesskabets forpligtelser skal tilpasses en eventuel international aftale. Der stilles store forventninger til de forhandlinger, der blev indledt i Bali, Indonesien, i december 2007, og som kan vise sig at være af vital betydning for den globale indsats frem til 2020. Det ville være særdeles hensigtsmæssigt at få afsluttet disse forhandlinger og få en klimabeskyttelsesaftale i hus på klimaændringskonferencen i København i 2009. Der forventes endvidere fremskridt på dette felt ved endnu et klimatopmøde, der vil blive afholdt i Poznań, Polen.

3.5 Det er godt, at EU fører an i disse forhandlinger. I kraft af sine egne forpligtelser går EU foran med et godt eksempel og kan anspore til lignende foranstaltninger i andre lande. Der vil, forståeligt nok, ikke ske nogen reduktion af emissionerne i nye vækstøkonomier, herunder Kina, Indien og Brasilien, men i forhold til den økonomiske vækst kan disse lande mindske stigningen. EØSU opfordrer Kommissionen til at gøre alt for at opnå en international (post-Kyoto) aftale, som forpligter industrilandene til at nedbringe drivhusgasemissionerne med 30 % inden 2020 i forhold til 1990-niveauet. Dette ville ligge på linje med den 4. IPCC-rapport, som vurderer, at det er nødvendigt med en reduktion på 25 %-40 % inden 2020 i forhold til 1990-niveauet for at begrænse den globale opvarmning til 2 °C over det førindustrielle niveau. Hvis en sådan international aftale opnås, vil det naturligvis være nødvendigt at gennemgå denne og de andre forslag i Kommissionens energi- og klimapakke igen for at tilpasse målsætningerne til det mere ambitiøse reduktionsmål. Det er derfor vigtigt, at alle berørte parter anerkender og i deres planlægning tager højde for, at de mål, der i øjeblikket foreslås for 2020, kun er et første skridt, og at det til sin tid, måske allerede i 2020 og i hvert fald i årene derefter vil være nødvendigt med mere vidtgående mål.

3.6 EØSU mener, at beslutninger om foranstaltninger til at nedbringe drivhusgasemissionerne bør gennemføres på en sådan måde, at de beskytter eller endog styrker EU's konkurrenceevne på langt sigt. Verdens efterspørgslen efter vedvarende energi samt energieffektive produkter og produktionsmetoder vil stige, og

Europa har gode forudsætninger for at opnå et konkurrencefor-spring og blive førende i verden på mange af disse områder. EU og medlemsstaterne bør yde støtte til forskning og udvikling i den forbindelse. Det er endvidere vigtigt at uddanne fagfolk og skærpe befolkningens bevidsthed om det nødvendige i at spare energi, beskytte miljøet og bekæmpe klimaændringer.

3.7 Civilsamfundet spiller en meget vigtig rolle for gennemførelsen af beslutningen og opfyldelsen af de forpligtelser, landene har indgået. Medlemsstaterne bør i højere grad fremme samfundsmæssige initiativer, som bidrager til at nedbringe drivhusgasemissionerne, og skabe metoder til at støtte sådanne initiativer:

- Civilsamfundet som helhed kunne spille en nøglerolle i gennemførelsen af denne beslutning. Der er således behov for en bredere formidling af de krav, der opstilles i beslutningen, og af gennemførelsesmetoderne i de enkelte medlemsstater.
- Der er også behov for at sætte øget fokus på uddannelseskampagner, der skal skærpe bevidstheden og øge forståelsen i befolkningen af det nødvendige i at yde en indsats for at nedbringe drivhusgasemissionerne.
- Det er endvidere vigtigt at uddanne fagfolk og skærpe befolkningens bevidsthed om det nødvendige i at spare energi, beskytte miljøet og bekæmpe klimaændringer.

4. Særlige bemærkninger

4.1 EØSU føler, at der gennem anvendelse af fleksible værktøjer i projekter, som skal sikre fælles gennemførelse af mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM), må findes en passende balance mellem den indsats, der i EU ydes for at nedbringe drivhusgasemissionerne, og en solidaritetsfølelse i forbindelse med indførelsen af emissionsreducerende foranstaltninger i udviklingslande. Flexible værktøjer bør imidlertid kun anvendes, når de fører til en reel reduktion af de globale drivhusgasemissioner. De bør ikke fremme en overførsel af drivhusgasemissioner fra EU-lande til tredjelande.

4.2 Kommissionen foreslår, at medlemsstaterne fortsat bør kunne anvende CDM-tilgodehavender for at bidrage til at sikre et marked for disse tilgodehavender efter 2012. EØSU har forbehold over for kvaliteten af de certificerede emissionsreduktioner (CER), som stammer fra CDM-projekter, og foreslår, at der, hvis investeringslandene (i projekter påbegyndt før 2013) fortsat skal nyde godt af CER, må foretages en revision og verificering af basislinjen for at afgøre om der stadig er tale om et yderligere projekt. Hvad angår nye CDM-projekter, som skal indgå i en medlemsstats bidrag til at dele byrderne ved nedbringelse af drivhusgasemissionerne, er det kun projekter, der anvender bedste tilgængelige teknik (BAT — best available techniques) som basislinje, der bør komme på tale.

4.3 Kommissionen henviser udelukkende til det generelle princip, at lande med et højt BNP pr. indbygger må påtage sig

tungere reduktionsforpligtelser, og at disse forpligtelser bør være mindre strenge for lande med lavere BNP pr. indbygger. Man kan imidlertid sagtens forestille sig, at forskellige lande, selv om de har samme relative BNP pr. indbygger, ikke skal yde samme indsats for at opnå samme emissionsreducerende resultater. Når der træffes foranstaltninger til byrdefordeling, må der foretages en vurdering af de særlige forhold, der gør sig gældende i det enkelte land, omkostningerne ved emissionsbegrænsning og indvirkningen på landets konkurrenceevne og udvikling. Beslutningen vedrørende byrdefordeling bør indebære lige store relative omkostninger i forhold til det enkelte lands BNP.

4.4 EØSU henleder endvidere opmærksomheden på en klar uoverensstemmelse i beslutningen. Kommissionen foreslår 2005 som referenceår for vurdering af medlemsstaternes indsats for at nedbringe deres drivhusgasemissioner og 2020 som vurderingsperiodens afsluttende år. Artikel 3, stk. 2, afsnit 2, foreskriver, at hver medlemsstat hvert år begrænser de pågældende drivhusgasemissioner lineært. Samtidig skal hver medlemsstat i henhold til første afsnit i samme artikel sikre, at dens samlede drivhusgasemissioner i 2013 fra kilder, der ikke er omfattet af direktiv 2003/87/EF, ikke overstiger denne medlemsstats gennemsnitlige årlige drivhusgasemissioner fra disse kilder i årene 2008, 2009 og 2010, således som de er rapporteret og verificeret i medfør af direktiv 2003/87/EF og beslutning 280/2004/EF. Det vil sige at 2008, 2009 og 2010 er referenceår for evaluering af situationen i 2013.

4.5 I henhold til artikel 3, stk. 3, i forslaget til beslutning får en medlemsstat mulighed for fra det følgende år at overføre en mængde svarende til 2 % af overgrænsen for samme medlemsstats drivhusgasemissioner eller kan, hvis emissionerne ligger under overgrænsen i stk. 2, overføre sine overskydende emissionsreduktioner til det efterfølgende år. Denne bestemmelse er for stringent, eftersom den etårige tidsramme mangler den fleksibilitet, der er nødvendig for at gennemføre store projekter og opnå gode resultater. Dette er især vigtigt for små medlemsstater, der gennemfører store projekter til nedsættelse af drivhusgasemissionerne.

Kommissionen foreslår, at hver medlemsstat udarbejder en plan for opnåelse af sit nationale mål. De gennemsnitlige årlige drivhusgasemissioner i perioden 2013-2020 bør imidlertid ikke ligge højere end gennemsnittet for de årlige emissioner i 2005-2020. EØSU anser det for vigtigt for gennemførelsen af disse planer, at de overvåges regelmæssigt på nationalt og europæisk plan med henblik på, at eventuelle divergenser kan kortlægges, og der kan iværksættes udbedrende foranstaltninger.

4.6 For at styrke omkostningseffektiviteten i Fællesskabets samlede indsats og for at opnå de fælles mål med færre omkostninger mener EØSU, at beslutningen bør nævne muligheden for, at en medlemsstat på grundlag af mellemstatslige bilaterale aftaler overfører en del af sine drivhusgasemissionsrettigheder til en anden medlemsstat.

4.7 EØSU opfordrer Kommissionen til at indføre en automatisk overholdelsesordning, f.eks. i form af bøder til medlemsstater, der overskrider de fastsatte emissionsgrænser.

4.8 Artikel 4, stk. 1, litra c), vedrørende en rimelig geografisk fordeling af projekter bør være mere konkret, hvad angår foranstaltninger til indkøb af tilgodehavender.

4.9 Med henblik på gennemførelse af denne beslutning bør Kommissionen stille retningslinjer, instrumenter og andre midler til rådighed for medlemsstaterne. Et første skridt kunne være at udgive en vejledning med eksempler på allerede opnåede succeser i EU.

4.10 For at opfylde målet for beslutningen anbefaler EØSU, at medlemsstaterne anvender struktur- og samhörighedsfondene

til projekter, som ikke forårsager, eller endog reducerer, drivhusgasemissioner.

4.11 Da der for den næste fordelingsperiode (2013-2020) planlægges en stigning i emissionscertifikaterne for anlæg, der er omfattet af EU's emissionshandelsordning, opnås på denne måde de finansielle midler, der er nødvendige for at nedbringe drivhusgasemissioner fra sektorer uden for EU's emissionshandelsordning. En del af de således opnåede midler bør rettes mod økonomiske sektorer, der yder en indsats for at nedbringe drivhusgasemissionerne. Den øvrige del bør kanaliseres ind i en solidaritetsfond for udviklingslande og tildeles projekter i disse lande til tilpasning til klimaændringer.

Bruxelles, den 9. juli 2008

Dimitris DIMITRIADIS

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Forslag til Europa-Parlamentets direktiv om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, 96/61/EF, 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006«

KOM(2008) 18 endelig — 2008/0015 (COD)

(2009/C 27/17)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 8. februar 2008 under henvisning til EF-traktatens artikel 175 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

»Forslag til Europa-Parlamentets direktiv om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, 96/61/EF, 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006«.

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, der vedtog sin udtalelse den 4. juni 2008. Ordfører var Gerd Wolf.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 446. plenarforsamling den 9.-10. juli 2008, (mødet den 9. juli) følgende udtalelse med 138 stemmer for, 1 imod og 4 hverken for eller imod.

Indhold:

1. Sammenfatning og konklusioner
2. Indledning
3. Kommissionens forslag
4. Generelle bemærkninger
5. Særlige bemærkninger

1. Sammenfatning og konklusioner

1.1 Den langsigtede adskillelse og lagring af den kuldioxid (CO₂), der opstår ved anvendelsen (forbrændingen) af fossile brændstoffer — CCS — ville være et yderst væsentligt bidrag til

klimabeskyttelsen. Derfor er det hensigtsmæssigt at satse på en fremskyndet udvikling og iværksættelse af denne procedure.

1.2 Kommissionens forslag til direktiv bifaldes af udvalget som en nødvendig forudsætning for udvikling og anvendelse af CCS og udvalget støtter i vid udstrækning direktivforslagets indhold.

1.3 Direktivet tager fat på de væsentligste aspekter og kommer med forslag til lovgivning på disse områder. Dette vedrører i særlig grad spørgsmål om sikkerhed for mennesker og miljø samt det dermed forbundne ansvar. Dermed støtter direktivet også, at der tages højde for borgernes accept og hensyn til deres sikkerhedsmæssige behov.